

forventede behov for brug af tilbud i andre kommuner.

Når det kommunale forpligtende og aftalte samarbejde ville være afgørende for kvaliteten i tilbuddet til de børn og voksne, der har brug for vidtgående specialundervisning, skyldes det kompleksiteten i opgaven og de store omkostninger, der kan være forbundet med at tilvejebringe de højt kvalificerede tilbud. Lovforslaget vil have vidtrækkende konsekvenser. De tusinder af børn og voksne, der er afhængige af den vidtgående specialundervisning, risikerer at få ringere tilbud og risikerer at blive ofre for en øget kassetænkning.

Der er en reel risiko for, at børn af økonomiske grunde vil blive trukket tilbage fra de specialiserede institutioner og givet lokale tilbud, der nok er tæt på børnenes bolig, men som ikke kan leve op til den kvalitet, som børnene har brug for, og som forældrene forventer.

Den faglige ekspertise, viden og dermed muligheden for at lave et målrettet tilbud kræver et ganske stort befolkningsunderlag, når det gælder den vidtrækkende specialundervisning. Det er ikke generelt til stede i de nye kommuner. Efter som kommunerne får hele ansvaret for finansiering og visitering, kan den manglende faglighed blive et alvorligt problem for det enkelte barn, hvis det enkelte barns problemer er af særlig karakter. Derved kan det blive svært at blive visiteret til det rigtige tilbud – særligt hvis kommunen er økonomisk klemt.

Opsamlingen af viden, information og vejledning i den nye statslige institution VISO sker for specialundervisning på samme måde som på socialområdet. Det er naturligvis glædeligt. Men det har været umuligt for mindretallet at få svar på, hvilke områder VISO vil kunne rådgive og udrede i forhold til.

Det er centralt for mindretallet, at borgeren kan søge rådgivning om den vidtgående specialundervisning hos VISO. Det var der ikke tænkt på i lovforslaget, som det blev fremsat af regeringen. Denne asymmetri i forhold til det sociale område forekommer helt uigennemtænkt og uden nogen form for argumentation. Den kommunale pædagogisk-psykologiske rådgivning (PPR) skal naturligvis have udvidet det område, som man rådgiver og udreder inden for. Men parallellen er, at det skal kommunerne også, for så vidt angår det sociale område. Der var simpelt-

hen ikke symmetri i adgangen til VISO mellem det sociale område og den vidtgående specialundervisning. Mindretallet har undret sig over denne forskelsbehandling og finder det desværre betegnende for, at man ikke generelt og fra begyndelsen har tænkt lovgivningen på de to områder sammen.

Mindretallet vil naturligvis stemme for socialministerens ændringsforslag, der giver borgeren samme adgang til at søge rådgivning på specialundervisningsområdet som på socialområdet.

Økonomien på området udgør også et usikkerhedsmoment. Specialundervisningsinstitutioner, der ikke er lands- eller landsdelsdækkende og derfor ikke drives på et grundlag af objektiv finansiering af regionerne, skal finansieres af en råtakstfinansiering. Det betyder, at de nu kommunale institutioner bliver sårbare over for tomme pladser eller i forhold til at finansiere udvikling af fagligheden i institutionen.

Mindretallet finder samlet set, at der er tale om et landsdækkende eksperiment med den vidtgående specialundervisning. Et eksperiment, som har begrænset udsigt til at føre til bedre undervisning for børn og voksne, der har brug for vidtgående specialundervisning. Og det er ellers dét, som de har brug for. Det burde have været genstand for de politiske drøftelser – ikke amternes nedlæggelse og den deraf nødvendige næsten totale og øjeblikkelige flytning af ansvar, finansiering, visitering samt ejerskab og drift af institutioner.

Mindretallet finder det ligeledes dybt beklageligt, at regeringen ikke har villet være med til at sikre et statsligt uddannelsestilbud til unge udviklingshæmmede. Opgaven varetages i dag af amterne med forskellig styrke. Vi finder, at det nu med overgangen til statseje og taxameter for alle andre unge er tiden, hvor disse unge sikres et fagligt forsvarligt tilbud på lige fod med andre unge. Vi frygter en forringelse af tilbuddet med hensyn til kvalitet, faglighed og økonomi ved overførslen fra de nuværende 14 amter til de 98 nye kommuner. Denne gruppe sårbare unge vil fremover være den eneste, hvor staten ikke påtager sig ansvaret for deres ungdomsuddannelse.

Mindretallet frygter ligeledes, at folkeoplysningens stærke indsats for at sikre FVU på arbejdspladserne og i fritiden risikerer at blive klart forringet, når VUC'ernes bestyrelser får ansvaret for at indgå driftsoverenskomster om